

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział III Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSO Karolina Siwierska (spr.)

Ławnicy: Mirosława Krugiołka, Hanna Jakubowska

Protokolant: st. prot. sąd. Anita Sobczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Michała Moczyńskiego

po rozpoznaniu w Poznaniu na rozprawie w dniu 10 maja 2017r.

sprawy:

1. **J. T.** c. H. i J. zd. Mądry, ur. (...) w P.

oskarżonej o to, że

I. w okresie od co najmniej 2012 r. do 3 grudnia 2014 r. w P. i w innych miejscowościach województwa (...) działając w krótkich odstępstwach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podrobiła i wprowadziła do obiegu dokument uprawniający do otrzymania pieniędzy w postaci weksla poprzez zadrukowanie kartki papieru, opatrzonej autentycznym podpisem M. M. (2) zapisami o treści Weksel, (...) stanowiącymi jego rzekome wypełnienie a następnie w okresie od dnia 4 grudnia 2012 r. do dnia 2 czerwca 2015 r. działając wspólnie i w porozumieniu z M. F. użyła go, po uprzednim przeniesieniu na drodze pozornego indosu na rzecz tej ostatniej, w trakcie postępowania nakazowego prowadzonego pod sygnaturą I NC 188/15 przed Sądem Okręgowym w Poznaniu usiłując doprowadzić G. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w znacznych rozmiarach w kwocie 400.000,00 zł poprzez wprowadzenia w błąd przewodniczącej składu orzekającego w tej sprawie, co do braku możliwości kwestionowania stosunku podstawowego wystawcy weksla i remitenta oraz zasadności nienależnego roszczenia wynikającego ze złożonego w Sądzie Okręgowym w Poznaniu opisanego powyżej weksla, lecz zamiaru swojego nie osiągnęła z uwagi na złożenie przez pokrzywdzonego zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty w postępowaniu nakazowym a następnie zawiadomienia o przestępstwie,

tj. o czyn z art. 310 § 1 i 2 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk

2. **M. F.** zd. T., c. S. i A. zd. K., ur. (...) w P.,

oskarżonej o to, że:

II. w okresie od 3 grudnia 2014 r. do dnia 2 czerwca 2015 r. w P. i w innych miejscowościach województwa (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z J. T. przyjęła w drodze pozornego indosu podrobiony rzez tą ostatnią weksel własny na kwotę 400.000,00 zł wystawiony rzekomo przez M. M. (2) na rzecz swojej siostry J. T. a następnie wprowadziła go do obiegu kierując pozew z tego weksla i w trakcie postępowania nakazowego prowadzonego pod sygnaturą I Nc 188/15 przed Sądem Okręgowym w Poznaniu usiłowała doprowadzić G. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w znacznych rozmiarach w kwocie 400.000,00 zł poprzez wprowadzenia przewodniczącej składu orzekającego w tej sprawie w błąd, co do braku możliwości kwestionowania stosunku podstawowego wystawcy weksla i remitenta oraz zasadności nienależnego roszczenia wynikającego ze złożonego w Sądzie Okręgowym w Poznaniu opisanego powyżej weksla, lecz zamiary swojego nie

osiągnęła z uwagi na złożenie przez pokrzywdzoną zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty w postępowaniu nakazowym a następnie zawiadomienia o przestępstwie

tj. o czyn z art. 310 § 2 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk

1. oskarżoną J. T. uznaje za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. I – tj. przestępstwa z art. 310 § 1 i 2 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 310 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 kk i art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 75 (siedemdziesiąt pięć) zł każda
2. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej J. T. kary pobawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby
3. na podstawie art. 41 § 1 kk w zw. z art. 43 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonej J. T. środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk w spółkach kapitałowych przez okres 4 (czterech) lat
4. oskarżoną M. F. uznaje za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt II – tj. przestępstwa z art. z art. 310 § 2 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 310 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza jej karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 100 (sto) zł każda
5. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej M. F. kary pobawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 4 (czterech) lat tytułem próby
6. na podstawie art. 316 § 1 kk orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci podrobionego weksla
7. na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk zasądza od oskarżonych koszty sądowe po 87,47 zł od każdej z nich, a na podstawie art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23. 06. 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza im następujące opłaty sądowe: J. T. w kwocie 1.800 zł i M. F. w kwocie 2.300 zł.

SSO Karolina Siwierska

Hanna Jakubowska Mirosława Krugiołka

Uzasadnienie wyroku w zakresie kary orzeczonej wobec oskarżonej J. T..

Wyrokiem z dnia 10. 05. 2017 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu uznał oskarżoną J. T. za winną tego że, w okresie od co najmniej 2012 r. do 3 grudnia 2014 r. w P. i w innych miejscowościach województwa (...) działając w krótkich odstępstwach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podrobiła i wprowadziła do obiegu dokument uprawniający do otrzymania pieniędzy w postaci weksla poprzez zadrukowanie kartki papieru, opatrzonej autentycznym podpisem M. M. (2) zapisami o treści Weksel,(...) stanowiącymi jego rzekome wypełnienie a następnie w okresie od dnia 4 grudnia 2012 r. do dnia 2 czerwca 2015 r. działając wspólnie i w porozumieniu z M. F. użyła go, po uprzednim przeniesieniu na drodze pozornego indosu na rzecz tej ostatniej, w trakcie postępowania nakazowego prowadzonego pod sygnaturą I NC 188/15 przed Sądem Okręgowym w Poznaniu usiłując doprowadzić G. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w znacznych rozmiarach w kwocie 400.000,00 zł poprzez wprowadzenia w błąd przewodniczącej składu orzekającego w tej sprawie, co do braku możliwości kwestionowania stosunku podstawowego wystawcy weksla i remitenta oraz zasadności nienależnego roszczenia wynikającego ze złożonego w Sądzie Okręgowym w Poznaniu opisanego powyżej weksla, lecz zamiaru swojego nie osiągnęła z uwagi na złożenie przez pokrzywdzonego zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty w postępowaniu nakazowym a następnie zawiadomienia o przestępstwie - tj. przestępstwa z art. 310 § 1 i 2 kk i art. 13

§ 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 310 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 kk i art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 75 zł każda. Ponadto Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności na okres 5 lat tytułem próby, orzekł wobec niej środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk w spółkach kapitałowych przez okres 4 lat i obciążył ją kosztami postępowania.

Na wstępie dalszych rozważań dotyczących wymierzonej oskarżonej kary należy zaznaczyć, że w przedmiotowej sprawie doszło do sytuacji, o jakiej mowa w art. 4 § 1 kk, a zatem, że w czasie popełnienia przez oskarżoną przypisanego jej czynu obowiązywała ustawa karna inna niż w czasie orzekania. Zgodnie z regułą wyrażoną w ww. przepisie w takiej sytuacji należy stosować ustawę uprzednio obowiązującą, jeżeli jest ona względniejsza dla sprawcy. Sąd analizując sprawę pod tym kątem doszedł do wniosku, że ustawą względniejszą dla oskarżonej jest ustawa obowiązująca w czasie popełnienia przez nią przestępstwa, albowiem przewidywała ona możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności do dwóch lat. Tymczasem na dzień orzekania art. 69 § 1 kk przewidywał jedynie możliwość warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej roku, co w przedmiotowej sprawie wiązałoby się z koniecznością wymierzenia oskarżonej bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Uznając winę J. T. za udowodnioną, Sąd wymierzył jej karę dwóch lat pozbawienia wolności. Sąd kierował się przy tym dyrektywą zawartą w art. 53 k.k. Przepis ten stanowi, że sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd uwzględnił również rozmiar przestępczego działania oskarżonej, wysokość zamierzonej szkody oraz całokształt okoliczności łagodzących i obciążających. Ustalając wysokość stawek dziennych grzywny Sąd miał na uwadze sytuację majątkową oskarżonej i jej możliwości zarobkowe.

Jako okoliczności łagodzące Sąd uznał przyznanie się oskarżonej do popełnienia zarzucanego jej czynu, wyrażenie żalu i skruchy, dobrą opinię w miejscu zamieszkania oraz jej dotychczasową niekaralność. Oskarżona pomimo dojrzałego wieku nie wchodziła wcześniej w konflikty z prawem i prowadziła uregulowany tryb życia zgodny z obowiązującymi normami społecznymi.

W tym miejscu trzeba zaznaczyć, że zarzucane oskarżonej przestępstwo określone w art. 310 § 1 kk zagrożone jest karą od pięciu lat pozbawienia wolności. Zważywszy jednak na wskazane powyżej okoliczności o charakterze łagodzącym Sąd uznał, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa i na podstawie art. 60 § 2 kk zastosował wobec oskarżonej dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary. W ww. przepisie zawarty jest otwarty, pozostawiony do indywidualizowanej oceny sądu katalog przesłanek zastosowania tej instytucji (ustawodawca używa zwrotu „w szczególności”). W doktrynie wskazuje się, że „w tym przypadku najważniejsza jest postawa sprawcy świadcząca o braku jego zdemoralizowania, czy zdemoralizowaniu w stopniu niewielkim i zdawanie sobie sprawy z naganności postępowania.” (Kodeks karny. Komentarz, pod red. prof. dr hab. Ryszarda Stefańskiego, 2014). Postawa oskarżonej zarówno przed popełnieniem przypisanego jej czynu, wyrażająca się w zgodnym z obowiązującym porządkiem prawnym trybie życia, jak również w czasie postępowania sądowego, podczas którego przyznała się do winy i wyraziła skruchę, wskazuje na to, że nie jest ona osobą zdemoralizowaną i zasługuje na dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary.

W tym miejscu należy dodać, że w sprawie oprócz okoliczności łagodzących istniały również okoliczności o charakterze obciążającym, które nie uszły uwadze Sądu. Należy do nich fakt, że oskarżona działała w zamiarze bezpośrednim, a mienie które usiłowała wyłudzić było znacznych rozmiarów. Zważyć jednak należy, że do niekorzystnego rozporządzenia majątkiem w niniejszej sprawie nie doszło i ostatecznie pokrzywdzona nie poniosła żadnej szkody majątkowej.

Mając powyższe na uwadze, zdaniem Sądu orzeczona wobec oskarżonej kara 2 lat pozbawienia wolności jest karą sprawiedliwą oraz adekwatną do stopnia jej zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuściła. Na marginesie należy dodać, że o taką karę dla oskarżonej wnosił zarówno oskarżyciel publiczny, jak i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej.

Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres 5 lat tytułem próby. W doktrynie przyjmuje się, że: „główną przesłankę merytoryczną wyraża w art. 69 § 1 KK zwrot "jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa". Takie sformułowanie tej podstawy oznacza, że przesłanka szczególnoprewencyjna jest w wypadku podejmowania decyzji o tym czy zastosować warunkowe zawieszenie wykonania kary przesłanką główną i pierwszoplanową. W języku prawniczym określa się ją zwykle mianem pozytywnej (dodatniej) prognozy kryminologicznej.” (Kodeks karny. Komentarz, pod red. prof. dr hab. Ryszarda Stefańskiego, 2014). Znajduje to również swoje odzwierciedlenie w orzecznictwie np. w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 stycznia 2002 r., sygn. II AKA 552/02, który stwierdził że „na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary zasługują jedynie sprawcy, co do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że mimo niewykonania kary zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa”, jak również w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 marca 2009 r., sygn. II AKA 42/09, zdaniem którego „Przesłanką decydującą o tym, czy kara ma być orzeczona w postaci bezwzględnej, czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest ocena, w jakiej postaci kara ta osiągnie cele wobec sprawcy przestępstwa, a więc rozstrzygnięcie to musi znajdować uzasadnienie w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej.”.

Z uwagi na wskazane powyżej okoliczności łagodzące, zdaniem Sądu wobec oskarżonej można przyjąć pozytywną prognozę kryminologiczną. Oskarżona nie była dotychczas karana sędownie, prowadzi ustabilizowany tryb życia i cieszy się dobrą opinią w miejscu zamieszkania. Niewątpliwie czyn, którego się dopuściła miał charakter incydentalny i w ocenie Sądu oskarżona nie popełni ponownie przestępstwa. W tej sytuacji umieszczenie jej w zakładzie karnym byłoby niecelowe i stanowiłoby nadmierną represję karną. W celu zweryfikowania przyjętej wobec oskarżonej pozytywnej prognozy kryminologicznej Sąd zawiesił wykonanie orzeczonej wobec niej kary pozbawienia wolności na maksymalnie długi okres próby. W sytuacji, gdy oskarżona swoim dalszym postępowaniem pokaże, iż z przedmiotowej sprawy nie wyciągnęła żadnych wniosków na przyszłość, będzie istniała możliwość zarządzenia wobec niej wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

W celu zwiększenia dolegliwości skazania Sąd za celowe i konieczne uznał wymierzenie oskarżonej kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 75 zł każda. Jej uiszczenie będzie dla oskarżonej z jednej strony dostatecznie dolegliwe, a z drugiej możliwe do zrealizowania. Konieczność uiszczenia grzywny będzie miała dodatkowo walor wychowawczy jako dolegliwość o charakterze finansowym poniesiona w związku z próbą poprawy sytuacji finansowej oskarżonej poprzez działania przestępcze.

Kolejną dolegliwością, która w ocenie Sądu będzie mieć charakter wychowawczy, jest orzeczony wobec oskarżonej zakaz zajmowania stanowisk w spółkach kapitałowych przez okres 4 lat.

Sąd obciążył oskarżoną kosztami sądowymi i zobowiązał ją do uiszczenia opłaty sądowej z uwagi na fakt, iż nie zaszły żadne szczególne okoliczności związane z sytuacją majątkową oskarżonej, które wymagałyby zwolnienia jej z tego obowiązku.

SSO Karolina Siwierska